

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/216/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8304119546
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8304119546.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka, v právnej veci žalobcu ASTIRO, s.r.o., Šmeralova 11, Prešov, zastúpenému JUDr. Ladislavom Scholzom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Krmanova 16 proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava, Mlynské Nivy 1, zastúpenému JUDr. Milanom Hrbekom, advokátom, AK Černejova & Hrbek, Kýčerského 7, Bratislava, za účasti intervenientov na strane žalovaného 1./ Ministerstvo financií SR, so sídlom Štefanovičova 5, P.O.BOX 82, Bratislava, 2./ MH manažment, a.s., so sídlom Trnavská cesta 100, Bratislava, 3./ Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, všetci zastúpení JUDr. Allan Böhm, advokát, so sídlom v Bratislave, Jesenského 2, o náhradu škody s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 13.7.2016 č. k. 6C/203/2004-1307 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 257.022,62 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 30.8.1998 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku mení tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Intervenientom nepriznáva náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.132.320,73 eur so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 24.9.1996 do zaplatenia, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol, priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v konaní domáhal náhrady škody a poukázal na to, aké sú základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Uviedol, že na tento súdny spor sa vzťahujú ustanovenia Hospodárskeho zákonníka a konkrétne aj § 129f ods. 4. Na základe vykonaného dokazovania mal za to, že došlo k odovzdaniu nehnuteľnosti - hotela, ktorého majiteľom bol právny predchodca žalobcu, a to žalovanému ako záložnému veriteľovi. Túto skutočnosť potvrdzuje viacero okolností, v prvom rade je to výpoveď svedkyne C. Y. U., ktorá do roku 1996 pracovala ako riaditeľka pobočky žalovaného. Súd prvej inštancie na podporu týchto tvrdení poukázal aj na ďalšie listinné dôkazy, a to súhlas pôvodného majiteľa C. U. z 26.8.1993 adresovaný žalovanému, kde súhlasí s ustanovením správcu pod gestorom bánk VÚB a.s. Svidník a Kreditnej banky a.s. Plzeň. Taktiež list adresovaný realitnej spoločnosti VÚB, a.s. zo 16.5.1994, kde bol zaslaný inventarizačný zápis hotela Dukla, list žalovaného z 3.4.1995, kde prednostovi Okresného úradu F. možnosť využitia

objektu hotela Dukla. V tejto súvislosti poukázal aj na výpoveď svedka U. T., ktorý potvrdil, že na základe požiadania pracovníka žalovaného umožnil inventúru hotela Dukla, inventúra vykonaná bola a boli aj odovzdané kľúče od hotela, o odovzdaní však nebol spísaný žiaden úradný záznam. Súd prvej inštancie tak ustálil, že žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu z § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka a spôsobil žalobcovi škodu. Pri určovaní výšky spôsobenej škody vychádzal zo znaleckého posudku č. XX/XX prof. C.. X. Y., ktorý v záveroch tohto posudku aj vyčíslil škodu na stavebnom objekte v žalovanej sume. Zdôraznil, že išlo o kontrolný znalecký posudok vo vzťahu k prvému posudku č. X/XX, ktorý vyhotovil znalec C.. D.. Žalovaný po vypracovaní tohto znaleckého posudku nemal ďalšie návrhy na dokazovanie ani námietky voči kontrolnému znaleckému posudku. Súd prvej inštancie zdôraznil, že mal snahu vypočítať znalca, ktorý vyhotovil tento znalecký posudok, avšak kvôli zdravotným dôvodom k jeho výsluchu nedošlo. Znalec však podal písomné vyjadrenie, v ktorom zotrval na záveroch tohto posudku. Znalec v posudku vysvetlil v čom vidí nedostatky prvého znaleckého posudku a uviedol dôvody rozdielného cenového ohodnotenia. Rozdelil výšku škody podľa príčinnej súvislosti a škoda bola zistená trhovou hodnotou, a to škoda vzniknutá v dôsledku fyzikálnotechnických porúch z nekvalitnej stavebnej výroby, škoda zo zrýchleného opotrebenia konštrukcií vznikom porúch zo zanedbaných opráv a údržby a škoda z násilného poškodenia výplňových konštrukcií a vybavenia hotela Celková škoda na stavebnom objekte tak bola ustálená v cenovej úrovni v roku 1998. Prevzatím zálohu v roku 1994 bolo povinnosťou žalovaného starať sa o tento záloh ako vlastníka, medzi základné povinnosti vlastníka patrí aj predchádzať škodám na majetku. Ku škode objektívne na objekte došlo až po prevzatí hotela žalovaným, čoho dôkazom je fotodokumentácia, ktorá tvorí prílohu znaleckých posudkov s porovnaním fotodokumentácie z obdobia, keď hotel bol prevádzkovaný. Ani z inventarizačného zápisu z apríla 1994 nevyplýva, že by bol hotel poškodený spôsobom posudzovaným znalcom, pričom, ak by tomu tak bolo, tak by sa to v uvedenom súpise odrazilo, rovnako tak ani v znaleckom posudku č. XX/XX, ktorý spracovala Realitná spoločnosťou VÚB, s.r.o., nie je ani zmienka o poškodení hotela. Škoda teda vznikla zjavne až po odovzdaní kľúčov od hotela žalovanému, ktorý si neplnením svojich povinností dovolil, aby jeho hodnota rapídne klesla. Žalovaný si nespĺnil povinnosti, ktoré mu vyplývali z Hospodárskeho zákonníka, najmä záloh opatrovať a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením a ničím nevyvrátil v priebehu konania svoju zodpovednosť, ktorá má vzhľadom na zákonnú úpravu objektívny charakter. Žalovaný zodpovedá za celú vzniknutú škodu, keďže pri riadnej starostlivosti o hotel by došlo k zisteniu, že nekvalitou stavebnej výroby dochádza k ďalším škodám, preto bolo potrebné tieto nedostatky odstrániť a žalovaný mal vykonávať komplexnú správu hotela tak, aby nedošlo k jeho poškodeniu, ku krádežiam, či odcudzeniu vecí. Preto žalobe v celom rozsahu, pokiaľ ide o žiadanú výšku škody, vyhovel. Príslušenstvo pohľadávky odôvodnil § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, žalovaný svoj dlh riadne a včas nespĺnil s tým, že v spise sa nenachádza doručienka, ktorou si prevzal žalovaný návrh na začatie konania, nachádza sa však v spise list žalovaného adresovaný súdu z 24.9.1996, ktorým žiada predĺženie lehoty k vyjadreniu k žalobe, preto najneskoršie týmto dňom mal žalovaný vedomosť o tom, komu a akú sumu má plniť. V prevyšujúcej časti, pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobu zamietol. O trovách konania strán rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p..

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobe vyhovel zmenil a žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov celého konania. Vytýka súdu prvej inštancie nedostatočné zdôvodnenie vydaného rozhodnutia. Ani v najnovšom rozsudku podľa žalovaného súdu prvej inštancie neuvádza, aké konkrétne právne povinnosti mal žalovaný nadobudnúť v rámci opatrovania a chránenia predmetu zálohu. Súd prvej inštancie nezodpovedal na viaceré dôležité otázky sporu, ktoré žalovaný v priebehu konania namietol. Ide o tom, že v tom čase už hotel bol neprevádzkovaný a majiteľom dobrovoľne a ľahkovážne opustený, tzn., či mal zabezpečiť žalovaný tzv. vonkajšiu ostrahu tohto nevyužívaného objektu, či už vlastnými kapacitami alebo treťou osobou, či mal iniciatívne uskutočniť aj odstránenie príčin alebo aspoň dôsledkov prípadného havarijného stavu v objekte vyžadujúceho rýchlu nápravu náhlejšej poruchy zariadenia nikým nevyužívanej stavby, príp. obstarávať a vykonávať i nejaké potrebné opravy a údržbu vrátane výmeny niektorých opotrebovaných, stratených alebo odcudzených súčastí hotela, eventuálne obstaráť tzv. komplexný technický audit, či mal žalovaný obstaráť prívod energií do budovy hotela a udržiavať ich v prevádzke aj napriek tomu, že sám majiteľ objektu ich preukázateľne nechal odpojiť pred dobrovoľným ukončením prevádzky a opustením hotela a či bolo povinnosťou žalovaného zamestnať osoby, ktoré by tieto činnosti vykonávali. Súd označil zopár konkrétnych úloh a opatrení, ktoré bolo povinnosťou žalovaného vykonať, však súd to urobil spôsobom, ktorý nie je dostatočne zrozumiteľný a ani vysvetlený. Súd prvej inštancie naznačuje, že úlohou žalovaného bolo vykonať tzv. generálne opravy a komplexné renovácie, žalovaný však nevie, na základe akých úvah súd k takémuto prekvapivému

záveru dospel a vykonanie takýchto opatrení by bolo nielen extrémne finančne nákladné, ale s vysokou pravdepodobnosťou aj neužitočné, keďže bývalý majiteľ v tom čase už hotel neprevádzkoval a z jeho vôle ostal opustený. Záver súdu o povinnosti záložného veriteľa vykonať na vlastné náklady zásadnú renováciu predmetu zálohu a generálne opravy týchto porúch, ktoré vznikli dokonca dávno pred vznikom práva je nielen prekvapivý a nevysvetlený, no zároveň zjavne nesprávny. Takýto výklad by znamenal pre záložného veriteľa to, že by zodpovedal za vznik akýchkoľvek a vlastne všetkých škôd na predmete zálohu, a to dokonca aj v prípade, ak záložcovi - vlastníkovi predmetu zálohu, žiadnym spôsobom záložný veriteľ nebránil v tom, aby si predmet zálohu, teda vlastný majetok mohol záložca chrániť a opatrovať. Povinnosťou žalovaného podľa súdu prvej inštancie bolo vykonávať aj komplexnú správu hotela, avšak nie je zrejmé, čo pod týmto označením mal súd na mysli. Možno súd chcel vysloviť názor, že povinnosťou žalovaného bolo zabezpečovať nie komplexnú správu, ale stráženie uzamknutej a nikým neužívanej budovy hotela, keď túto strážnu činnosť rovnako ako odstraňovanie havárií, ktoré sa vyskytli a výkon niektorých opravárenských a údržbárskych činností žalovaný určite vykonával. V tejto súvislosti poukazuje aj na výpovede svedkov v tomto konaní. Žalovaný nevie prečo by mal byť niektorými, príp. všetkými týmito činnosťami a úlohami zaviazaný práve on ako nevlastník objektu, keďže namiesto neho všetky tieto činnosti a opatrenia mohol kedykoľvek vykonávať na vlastné náklady sám vtedajší vlastník bývalého hotela pán U. spolu s manželkou, keď žalovaný vlastníkovi objektu nikdy žiadnym spôsobom nebránil vo výkone týchto činností a opatrení. Ani túto skutočnosť súd prvej inštancie v najnovšom rozsudku nevyhodnotil. Ak by sa hypoteticky aj prijal za správny názor súdu, že by žalovaný bol nositeľom niektorých, či všetkých uvedených povinností, z rozsudku nie je zrejmé, či nositeľmi týchto povinností bol žalovaný v tom čase popri pôvodných vlastníkoch bývalého hotela alebo nositeľmi týchto povinností bol výlučne len žalovaný a či tieto povinnosti naňho tzv. prešli z osoby pôvodných vlastníkov. Z rozsudku nevyplýva, v akom konkrétnom časovom období mal byť žalovaný nositeľom týchto povinností. V rozhodnutí chýbajú informácie o tom, s ktorými z vyššie uvedených konkrétnych povinností sa žalovaný dostal do omeškania a kedy, keď v rozsudku táto okolnosť vôbec nie je uvádzaná s tým, že bez preukázaného omeškania so splnením konkrétnych právnych povinností nemožno ani len teoreticky uvažovať o tom, že by žalovaný mohol byť zodpovedný za vznik údajných škôd. Opačný záver nepripúšťa žiadne ustanovenie Obchodného ani Občianskeho, či Hospodárskeho zákonníka. Z rozsudku nie je zrejmé, ako, kedy, a či vôbec sa daný hotel pokúšali chrániť pred poškodením a zničením pôvodní vlastníci. V rozsudku chýba identifikácia údajného protiprávneho konania žalovaného a odôvodnenie rozsudku v tejto časti je extrémne nepresvedčivé. Rovnako nepresvedčivé zdôvodnenie rozhodnutia je aj v otázke výšky údajných škôd a rovnako sa súd nevyporiadal s námietkami voči obsahu znaleckého posudku č. XX/XX, ktorého obsah si osvojil v celo rozsahu. Z rozsudku súdu prvej inštancie ďalej opätovne vôbec nevyplýva, kedy presne a akým spôsobom malo dôjsť k odovzdaniu zálohu - nehnuteľnosti žalovanému. Časové ustálenie tohto momentu je dôležité preto, že bez odovzdania, či zverenia zálohu záložnému veriteľovi nemožno uvažovať o tom, že by záložný veriteľ mal nadobudnúť povinnosť opatrovania zálohu, ktorá vyplýva, či už z Hospodárskeho alebo Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd prvej inštancie nespĺnil pokyn, ktorý uložil odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí z 27.4.2015. Práve opakovaný výskyt týchto pochybení zo strany súdu prvej inštancie a absencia odpovedí na uvádzané otázky spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Všetky tieto nedostatky sú podľa žalovaného jasnými dôkazmi o extrémne nedôslednej činnosti súdu prvej inštancie v tejto veci. Vydaný rozsudok je opäť podľa žalovaného v rozpore s obsahovo zhodnými záväznými právnymi názormi súdov vyššieho stupňa. V predchádzajúcom rozhodnutí odvolací súd vyhodnotil za nedostatočne preukázanú každú z troch skupín údajných škôd na objekte bývalého hotela Dukla vo F.. Súd prvej inštancie nemal možnosť v ďalšom priebehu konania nerešpektovať, príp. ignorovať tieto názory odvolacieho súdu. Z povahy veci vyplýva, že naposledy spomínaný záväzný právny názor odvolacieho súdu bolo treba interpretovať procesne inak než tie predchádzajúce. V prípade tohto naposledy spomínaného právneho názoru odvolacieho súdu mohla nastať a zjavne aj nastala taká zmena skutkového stavu - vyčiarknutie prof. Y. zo zoznamu znalcov, ktorá spôsobila, že záväzný názor odvolacieho súdu spočívajúci v požiadavke na doplnenie dokazovania výsluchom tohto znalca, je nerealizovateľný. Táto zmena skutkového stavu však mala za následok jedine to, že odvolacím súdom prikázané doplnenie dokazovania bolo potrebné vykonať iným spôsobom - nie prostredníctvom výsluchu znalca prof. Y., ktorý už nie je znalcom, no napr. prostredníctvom iného znaleckého posudku vyhotoveného iným znalcom. Už z textu zrušujúceho uznesenia bolo zrejmé, že ak by doplnenie dokazovania v rozsahu stanovenom v tomto uznesení nebolo vykonané vôbec, tak žalobu bude musieť súd zamietnuť v celom rozsahu pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, keďže znalecký posudok č. XX/XX je nedostačujúci. Žalovaný očakával, že súd prvej inštancie v najnovšom rozsudku konečne starostlivo posúdi opakované výhrady žalovaného voči danému znaleckému posudku a že

patričným spôsobom doplní dokazovanie, no inak ako výsluchom tohto znalca, avšak súd prvej inštancie takto nepostupoval. Rozsudok považuje žalovaný za nesprávny aj z toho dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Je otázne, akým spôsobom si konajúci súd vyložil obsah tých zákonných noriem, ktoré v priebehu konania postupne aplikoval s cieľom nájsť právne zakotvenie povinnosti žalovaného starať sa o hotel, ktorý podľa názoru Ústavného súdu vraj bol žalovanému odovzdaný, avšak nie je zrejmé kedy presne, no ktorého ochranu a opateru mohli a aj mali uskutočňovať najmä pôvodní vlastníci, ktorí nestratili faktickú ani právnu možnosť starať sa o tento svoj majetok a vo výkone takejto starostlivosti majiteľom stavby nikdy nebránili. Rovnako s touto námietkou žalovaného sa súd prvej inštancie nijako nevyporiadal. Vychádzajúc z dôkaznej situácie, aká je v tejto veci nie je žiaden dôvod k úvahám o tom, žeby žalovaný mal byť zaviazaný povinnosťou podľa § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, resp. § 151e ods. 1 Občianskeho zákonníka opatrovať a chrániť predmet zálohu, kým záložcovi nič nebránilo, aby s o tento svoj majetok staral, avšak tieto povinnosti z neznámych dôvodov dlhodobo neplnil. Právnym titulom vzniku údajnej povinnosti žalovaného starať sa o záloh nemôže byť ani § 415 Občianskeho zákonníka. Opomenutím svojich povinností pôvodní majitelia spôsobili žalovanému ujmu, pričom jej náhradu doteraz neposkytli. Nad rámec dôkaznej povinnosti žalovaný poukazuje aj na skutočnosti, ktoré buď úplne vylučujú alebo minimálne spochybňujú správnosť tvrdenia súdu prvej inštancie o ich zodpovednosti za tie škody, ktoré sú položkovite vymenované v znaleckom posudku č. XX/XX. Pokiaľ ide o prvú skupinu škôd, ktorú vraj tvoria škody z tzv. nekvalitnej výroby stavebných konštrukcií je zrejmé, že tieto boli realizované pred rokom 1980. Výšku týchto historických škôd, ktoré vznikli viac ako 10 rokov pred tým, ako sa žalovaný stal záložným veriteľom znalec ustálil vo viacerých kvantitatívnych ukazovateľoch, najmä ich vyjadril percentuálnou mierou opotrebenia a peňažným vyjadrením v cenách platných v roku 1991 aj v cenovej úrovni 1998. Pokiaľ ide o druhú skupinu škôd z dôvodu zanedbania opráv a údržby, ktorá podľa znalca mala byť sústavne uskutočňovaná v celom období životnosti hotela, znalec neuvádza kedy došlo k zanedbaniu údržby hotela, je však zrejmé, že všetky tieto činnosti mohol, a teda aj mal vykonávať sám vlastník hotela - pôvodný žalobca v čase pred vznikom záložného práva a nemôžu takéto povinnosti zaťažovať spoločnosť žalovaného. K tretej skupine škôd, ktorú vraj tvoria škody spôsobené na konštrukciách a zariadení objektu násilnou činnosťou, znalec neuvádza kedy došlo k vzniku týchto škôd, znalec výskyt týchto škôd zistil pri ohliadke hotela v roku 1999, no z posudku nie je zrejmé, či k ich vzniku došlo pred opustením objektu zo strany pôvodného vlastníka alebo až neskôr. Žalovaný tvrdí, že za žiadnu z týchto troch skupín prípadných škôd nemôže niesť právnu zodpovednosť. Príčiny vzniku týchto škôd buď evidentne nesúvisia so správaním žalovaného, resp. táto príčinná súvislosť nie je preukázaná ani znením znaleckého posudku. Ak by teda konajúci súd predsa len definoval niektorú konkrétnu právnu povinnosť žalovaného a preukázal existenciu protiprávneho konania, tak žaloba by mala byť zamietnutá pre chýbajúce preukázanie príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a vznikom škôd. Ak by hypoteticky existoval dôvod k tomu, aby sa žalobcovi priznalo právo na náhradu škody, bolo úlohou súdu ustáliť aj aktuálnu hodnotu tohto nároku. Z rozsudku žalovaný nevie, prečo za rozhodujúce považoval konajúci súd práve to ocenenie, ktoré vychádza z cien neaktuálnych, použiteľných v roku 1998. Rovnako nie je zrejmé, prečo súd z dvoch časových verzií ocenenia nároku žalobcu znovu vybral cenovú úroveň roku 1998 a nie napr. cenovú úroveň z roku 1991, keď nemožno vylúčiť, že práve cenová úroveň roku 1991 by lepšie zodpovedala okolnostiam a osobitostiam tohto právneho vzťahu, keďže práve v tomto roku bola uzatvorená napr. záložná zmluva, na základe ktorej žalovaný záložné právo nadobudol. Stav takmer absolútnej dôkaznej núdze na strane žalobcu bol súdom prvej inštancie z neznámeho dôvodu v rozsudku prehliadnutý, resp. ignorovaný napriek tomu, že túto dôkaznú situáciu si uvedomovali všetci ostatní aktéri sporu, a to dokonca aj sám žalobca už v čase pred vstupom do tohto konania. Žalovaný pripomína dôležitú skutočnosť, že pohľadávku uplatňovanú v tomto súdnom konaní už v samotnom začiatku konania žalovaný označil a vyhodnotil ako dubióznu a neexistujúcu, a ak by súčasný žalobca v čase pred odkúpením tejto spornej pohľadávky starostlivo vyhodnotil a zväžil všetky výhody a nevýhody a riziká tejto investičnej príležitosti, musel by dospieť k záveru, že reálne hrozí, že sa mu v tomto súdnom konaní nepodarí uniesť dôkazné bremeno v otázke výšky škody a príčinnej súvislosti. Súčasný žalobca výlučne on sám nesie zodpovednosť za prípadný svoj procesný neúspech v tomto konaní pre neunesenie dôkazného bremena. Žalovaný poukazuje tiež na získané informácie, ktoré súdu prvej inštancie oznámil na poslednom pojednávaní v júni 2016. V tejto súvislosti išlo o informácie získané z konkurzného konania úpadcu U. na Krajskom súde Košice sp. zn. XK/XXX/XXXX. Žalobca nielenže mohol získať už pred vstupom do tohto konania, aj tieto informácie k dispozícii, keďže z konkurzného spisu vyplynulo, že jedine sám žalobca sa prihlásil ako záujemca o kúpu spornej pohľadávky mimo dražby v roku 2006 a dokonca sám žalobca navrhol výšku kúpnej ceny za odkúpenie tejto spornej pohľadávky a túto stanovil sumou 90.000,- Sk. Správca konkurznej

podstaty úpadcu objednal vypracovanie znaleckého posudku potrebného k ustáleniu hodnoty tejto spornej predávanej pohľadávky a v tomto posudku č. XX/XXXX je výslovne uvedené, že táto pohľadávka je sporná a pochybná. V súvisiacom vyjadrení spoločnosti SIBERIA, s.r.o., ktorá v tom čase bola najväčším veriteľom úpadcu sa hovorí, že kúpna cena 90.000,- Sk ponúkaná zo strany súčasného žalobcu je akceptovateľná kvôli nízkej bonite pohľadávky a že žalobca má len malú šancu na úspech v spore. Znalec sám kvantifikoval koeficient vymožitelnosti tejto spornej pohľadávky a v intervale od 0 po 1 ustálil tento koeficient hodnotou 0,01 a reálnu hodnotu z tejto pohľadávky vyjadril sumou 1 % z aktuálnej nominálnej sumy zistenej súčtom istiny a príslušenstva. Je teda zrejmé, že z takto zistenej „zlomkovej“ hodnoty dubióznej pohľadávky uplatňovanej v tomto konaní ponúkol žalobca kúpnu cenu len vo výške 1/10-iny znaleckej hodnoty, teda sumu 90.000,- Sk. Žalobca teda vedel, že kupuje „za bagatel“ pohľadávku a že kupuje niečo čo zjavne nemá hodnotu deklarovanú v žalobnom petite. Všetky skutočnosti nasvedčujú tomu záveru, že v konaní proti žalovanému vystupuje žalobca, ktorý nielenže nebol nikým poškodený, no ktorého v tomto súdnom spore vedú rýdzo špekulatívne úmysly a motívy, keďže sa pokúša vymôcť viac ako 1000-násobok toho, čo za túto zjavne dubióznu pohľadávku sám v roku 2006 zaplatil. Táto extrémna ziskuchtivosť žalobcu predstavuje zavrhnutie hodný motív v konaní žalobcu, v dôsledku ktorého možno žalobu súčasného žalobcu považovať za prípad zjavného zneužitia práva, ktoré podľa čl. 5 C.s.p. nepožíva právnu ochranu. V zmysle týchto dôvodov žalovaný navrhol podanému odvolaniu vyhovieť. ,

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili intervenienti vystupujúci na jeho strane. Súhlasia s argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní a rovnako aj oni navrhujú rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, aby žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, a aby intervenientom bola priznaná náhrada trov konania. Je podľa ich názoru v právnom štáte neakceptovateľným a absolútne svojvoľným postup súdu prvej inštancie, ktorý bez existencie zákonných dôvodov úplne ignoroval záväzné právne názory a pokyny odvolacieho súdu, ktoré boli vyslovené v poslednom zrušujúcom uznesení sp. zn. 1Co/9/2015. Nielenže odvolací súd spochybnil správnosť a akceptovateľnosť záverov znaleckého posudku č. XX/XX, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal, ale zároveň určil súdu prvej inštancie záväzné pokyny vo vzťahu k ďalšiemu dokazovaniu, bez doplnenia ktorého nie je možné žalovaný nárok považovať za preukázaný. Napriek tomu súd prvej inštancie tieto právne názory odvolacieho súdu úplne ignoroval. Takéto konanie súdu prvej inštancie potom prejavuje znaky justičnej svojvôle, arbitrárnosti a absolútnej ignorancie a opovrhovania základnými zásadami civilného sporového konania a má bez ďalšieho za následok nesprávnosť a nezákonnosť jeho rozhodnutia. Aj intervenienti sú presvedčení, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukázania splnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, nepreukázal porušenie akejkoľvek povinnosti zo strany žalovaného, vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti. Ak napriek tomu súd prvej inštancie rozsudkom žalobcovi priznal ním žalovanú sumu, postupoval v rozpore so zákonom a konanie zaťažil viacerými vadami, ktoré zakladajú nesprávnosť a nezákonnosť tohto rozhodnutia.

5. Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Odvolanie žalovaného hodnotí ako nedôvodné a neopodstatnené. V celom rozsahu poukazuje na zmysle a obsah nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 562/2013 z 23.1.2014, ktorý odmietol úvahy súdov vyslovené pri poslednom meritórnom rozhodnutí v tejto veci, ktorých podstata bola zhodná s aktuálnymi prednesmi žalovaného a intervenientov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a spravodlivé. Súdu nie je čo vytknúť z pohľadu šírky jeho dôvodov a argumentácia v tejto súvislosti je mierne povedané zmatečná. Súd prvej inštancie správne zodpovedal otázku účinnosti právnej normy, ktorá je pre posudzovanie ustáleného skutkového stavu záväzná a zdôrazňuje, že právny vzťah medzi predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol už 2.12.1991. Vzťah účastníkov tejto zmluvy - záložcu a záložného veriteľa sa spravuje Hospodárskym zákonníkom a rovnako tak sa týmto právnym predpisom spravujú práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z tejto zmluvy a poukazuje v tejto súvislosti na § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka. Má za to, že súd prvej inštancie vykonané dôkazy hodnotil v zmysle právnej úpravy Hospodárskeho zákonníka. Dôkazy preukázali, že žalovaný mal kľúče od vstupných dverí od zálohu, ujal sa držby zálohu ako celku, záloh mu teda bol odovzdaný, pričom je právne bezvýznamné, či o tomto úkone bol spísaný nejaký protokol. Žalovaný s kľúčami od tohto objektu naložil tak, že ich 4.5.1994 odovzdal do súdnej úschovy s tým, že mu boli po celý čas k dispozícii a v roku 1998 boli vrátené žalovanému, hoci aj v tom čase bol vlastníkom týchto vecí pôvodný žalobca. Žalovaný záloh predával a aktívne hľadal kupcu, po tom poznajúc obsah spomínanej právnej úpravy ani nemôže byť prijatý záver iný než ten, že žalovaný záloh prevzal, čo dokonca potvrdil zhodne s pôvodným žalobcom a jeho manželkou a aj pracovníci žalovaného svedok R., C.. U. R. L.. R.. V tomto

smere je nespochybňované žalovaným, že záloh predával. Otázkou ostáva, či by mohol záložný veriteľ záloh predávať, ak by neprevzal a nemal u seba. Podmienkou možnosti takto disponovať so zálohom bolo v zmysle § 129g ods. 4 Hospodárskeho zákonníka mať záloh u seba. Toto zákonné ustanovenie nerozlišuje medzi hnutelným a nehnuteľným zálohom a o prevzatí zálohu bol navyše spísaný priamo žalovaným inventarizačný súpis, v ktorom je zapísaný aj samotný hotel. Ak záloh žalovaný prevzal, konal v súlade s oprávnením vyplývajúcim z § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka a konal v súlade s jasne prejavenu vôľou pôvodného žalobcu, keď v dodatku I. k záložnej zmluve a v liste z 26.8.1993 súhlasil pôvodný žalobca s tým, aby bol určený správca objektu do doby predaja objektu za účelom poskytovania služieb, a to pod gestorstvom žalovaného. Žalovaný túto povinnosť nespĺnil, v tomto možno vidieť protiprávnosť konania žalovaného, čo viedlo k znehodnoteniu zálohu a zníženiu jeho hodnoty a v rozsahu škody kvantifikovanej znaleckým dokazovaním. Žalovaný záloh riadne neopatroval a nechránil pred poškodením a zničením, neurobil nič pre to, aby po prevzatí majetku nedošlo k jeho poškodeniu a aby na majetku dlžníka nevznikala škoda a nedošlo k znehodnoteniu zálohu. Žalovaný teda konal protiprávne a v rozpore s každým z vyššie citovaných ustanovení Hospodárskeho zákonníka. Na zálohu v dôsledku nespĺnenia týchto zákonom určených povinností záložného veriteľa, ktorý sa ujal držby zálohu vznikla škoda v dôsledku nerešpektovania zákonom určenej povinnosti. Žalovaný si svoju zodpovednosť musel uvedomovať, nakoľko v súvislosti s jednotlivými poisťovacími, či škodovými udalosťami si uplatnil nárok na náhradu škody voči páchatelom trestnej činnosti, resp. voči poisťovni. V čase spracovania znaleckého posudku č. X - XX/XX záloh nebol zásadným spôsobom poškodený a škoda ustálená posudkom Y. Y. zohľadňovala stav v čase spracovania tohto posudku. Znalcom určenú škodu je tak nutné pripísať na vrub nerešpektovania povinnosti žalovaného v čase, kedy nespochybniteľne bol on subjektom, ktorý disponoval so zálohom a s kľúčami od hotela. Poukázal na ust. § 145 Hospodárskeho zákonníka, § 129f Hospodárskeho zákonníka. Žalovaný niekoľko rokov počas konania nespochybnil závery kontrolného znaleckého posudku, vyjadroval sa k nemu, že nemá výhrady, preto vznesenie námietok po viac ako 16 rokoch je výslovne účelové a nie je možné naňho prihliadať. Žalovaný nepredniesol nič, čo by objektívne umožňovalo vyvolať akúkoľvek pochybnosť o správnosti záverov tohto znaleckého posudku. Zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa snažil splniť pokyn odvolacieho súdu, avšak bol povinný rešpektovať kontradiktórnosť konania a vôľu strán, keď žiadny z účastníkov nenavrhol výsluch znalca. Je irelevantné, za akú sumu nadobudol žalovaný pohľadávku žalobca, nakoľko pohľadávka bola speňažená na základe opatrenia konkurzného súdu, ktorý svojim rozhodnutím súhlasil s jej predajom, a teda aj konkurzný súd mal za to, že ide o reálnu a nie fiktívnu pohľadávku.

6. Žalovaný a intervenienti vystupujúci na jeho strane vo vyjadreniach k vyjadreniu žalobcu k podanému odvolaniu zdôraznili, že zotrávajú na argumentácii uvádzanej v odvolaní a sú presvedčení, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukázania splnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, pričom nielenže nepreukázal porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného, ale ani vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti. K obsahu záväzného právneho názoru Ústavného súdu SR vydaného v tomto konaní uvádzajú, že Ústavný súd v skutočnosti nikdy v žiadnej časti predmetného nálezu netvrdil a neuviedol, že by žalobca mal nárok na zaplatenie žalovanej sumy, že by boli splnené všetky podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného za údajnú škodu v zmysle ustanovení Hospodárskeho zákonníka, aké konkrétne povinnosti a v akom rozsahu mali pre žalovaného z obsahu záložnej zmluvy alebo Hospodárskeho zákonníka vo vzťahu k predmetnému hotelu vyplývať, či tieto údajné povinnosti a v akom rozsahu boli alebo neboli zo strany žalovaného splnené a či tieto údajné povinnosti a v akom rozsahu patrili výlučne žalovanému ako záložnému veriteľovi alebo patrili aj pôvodnému vlastníkovi hotela, resp. v akom pomere. Rovnako Ústavný súd nehodnotil samotnú výšku škody a správnosť jej vyčíslenia, správnosť znaleckého posudku č. XX/XX, príp. existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného a jednotlivými zložkami škody uvedenými v znaleckom posudku. Žalobca sa podľa ich názoru evidentne účelovo snaží odviezť pozornosť od skutočnosti, že výšku žalovaného nároku určil s prihliadnutím na vypracovaný kontrolný znalecký posudku on, a len žalobca je povinný súdu výšku svojho nároku preukázať a podporiť relevantnými dôkazmi. Ak odvolací súd záväzne povie a stanoví, že výška údajnej škody určená týmto znaleckým posudkom je nesprávna a neakceptovateľná, je povinnosťou žalobcu a nie žalovaného dokazovať skutočnú výšku škody. Ak nie je schopný výšku škody, resp. ochotný preukázať, nemôže sa ani účinne domáhať priznania svojho domnelého a špekulatívneho nároku voči žalovanému.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v zmysle zásad vyjadrených v § 379, § 380, § 381 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného

sporového poriadku (ďalej len C.s.p.) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal na nariadenom pojednávaní (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu (§ 384 ods. 1 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je sčasti opodstatnené.

8. Nárok na náhradu škody vo vzťahu k žalovanému uplatnený v tomto konaní je odvodený od skutočnosti, že právny predchodca žalobcu v procese malej privatizácie postupom podľa zákona č. 427/1990 Zb. na verejnej dražbe vydražil nehnuteľnosť - hotel Dukla vo F., ktorý bol zapísaný na LV č. XXXX, č. súp. XXX, postavený na parcele KN č. XXX/X, M.. Ú.. F.. Medzi právnym predchodcom žalobcu C. U. a žalovaným bola dňa 2.12.1991 uzatvorená zmluva o pôžičke č. X/XX v spojení s dodatkami č. X - X/XX, podľa ktorej na zakúpenie danej nehnuteľnosti - hotela Dukla vo F. požičal žalovaný prostredníctvom svojej pobočky vo F. právneho predchodcu žalobcu sumu 50.000.000,- Sk. V tejto súvislosti bola uzatvorená aj záložná zmluva č. X/XX z 2.12.1991 v spojení s dodatkami č. X R. X/XX, na základe ktorej vzniklo záložné právo žalovanému na majetok právneho predchodcu žalobcu, a to vydražený hotel Dukla spolu s pozemkom - parcelu KN XXX/X - zastavaná plocha vo výmere XXXX m², kat. úz. F..

9. Podľa čl. II. bod 1 záložnej zmluvy z 2.12.1991 založený majetok ostáva u podnikateľa - právneho predchodcu žalobcu, ktorý mal povinnosť ho označiť v zmysle tom, že ide o majetok, u ktorého bolo zriadené záložné právo, ďalej sa o majetok starať a chrániť ho pred zničením alebo odcudzením. Ďalšími dvoma dodatkami k záložnej zmluve, a to č. X/XX z 15.6.1993 a č. X/XX z 24.6.1993 bolo konštatované neplnenie si povinností žalobcu pri splácaní úveru, ako aj oprávnenie žalovaného o výhradné dispozičné právo nakladať so založenou nehnuteľnosť. Právny predchodca žalobcu zároveň výslovne súhlasil, aby žalovaný ako záložný veriteľ nakladal s jeho majetkom a tento odpredal.

10. Právny predchodca žalobcu písomne oznámil žalovanému, že dňom 31.8.1993 končí s prevádzkou hotela, nakoľko sa dostal do vážnych finančných problémov. Žalovaný v tejto súvislosti listom z 26.8.1993 uložil žalobcovi vykonať inventúru k 31.8.1993 za účasti zástupcu pobočky aj zástupcu Kreditnej banky a.s. Plzeň za účelom posúdenia zabezpečenia úveru majetkovou podstatou, predložiť výsledovku a súvahu k 31.8.1993 a predložiť písomný súhlas na disponovanie s objektom v zmysle dodatkov č. X. a X/XXXX k záložnej zmluve s možnosťou ustanovenia správcu hotela. Žalovaný začal realizovať vymáhanie svojej pohľadávky formou uplatnenia záložného práva, a to prostredníctvom Realitnej spoločnosti VÚB, s.r.o., Bratislava a neskôr aj prostredníctvom súdu (konanie Okresného súdu Svidník sp.zn. E 202/94).

11. Právny predchodca žalobcu v jesenných mesiacoch roku 1993 odišiel do zahraničia, na územie Slovenska sa vrátil v priebehu roku 1996. Poukázal na to, že asi mesiac pred podaním žaloby zistil, že hotel nie je riadne zabezpečený, je poškodený, v dôsledku čoho uplatnil nárok, ktorý je predmetom daného konania.

12. Podľa § 129d ods. 1 - 3 Hospodárskeho zákonníka (zákon č. 109/1964 Zb. v znení platnom k 2.12.1991), záložné právo vzniká na základe zmluvy alebo priamo zo zákona. V zmluve o zriadení záložného práva musí určený predmet záložného práva (záloh) a pohľadávka, ktorú zabezpečuje. Trvanie záložného práva možno v zmluve obmedziť len na určitú dobu. Záložným právom možno zabezpečiť aj budúci alebo podmienený záväzok. Na základe zmluvy vzniká záložné právo pri hnutelných veciach odovzdaním vecí záložnému veriteľovi (oprávnenej organizácii) a pri nehnuteľnostiach zápisom záložného práva v evidencii nehnuteľností.

13. Podľa § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, záložný veriteľ má právo záloh mať u seba po dobu trvania záložného práva, nesmie ho však užívať, pokiaľ na to záložný dlžník výslovne nedá súhlas. Záložný veriteľ je povinný záloh opatrovať a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

14. Podľa § 129g ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, záložný veriteľ môže, ak má záloh u seba a ak tak bolo písomne dojednané záloh predat' za úradne určenú úradnú cenu. O zamýšľanom predaji je záložný veriteľ povinný záložného dlžníka bez odkladu informovať.

15. Podľa § 145 ods. 1, 2 Hospodárskeho zákonníka, organizácia, ktorá inej organizácii spôsobila škodu porušením záväzku alebo inej právnej povinnosti, je povinná škodu nahradiť.

Organizácia sa zodpovednosti zbaví, ak preukáže, že škode nemohla zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od nej požadovať. Svojej zodpovednosti sa však nemôže zbaviť poukazom na to, že plnila opatrenia orgánov hospodárskeho riadenia.

16. Podľa § 146 ods. 1, 2 Hospodárskeho zákonníka, ak škodu spôsobilo viac organizácií, zodpovedajú pomerne. Ak nemožno rozsah zodpovednosti každej z nich zistiť bez neúmerných ťažkostí, zodpovedajú rovnakým dielom.

Ak škodu spôsobila aj poškodená organizácia, najmä tým, že sa nepričinila o zmenšenie alebo odvrátenie škody, znáša škodu pomerne.

17. Je zrejmé, že žalovaný v tomto konaní spochybňoval okolnosť, že by mohla byť daná jeho zodpovednosť za škodu na predmetnom hoteli, ktorú žalobcu uplatňuje, a to z dôvodu, že nikdy predmetný hotel neprevzal do svojej správy a nevznikla mu zo zákona alebo na základe akéhokoľvek zmluvného dojednania povinnosť opatrovať predmetný záloh a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

18. Už v predchádzajúcom štádiu konania odvolací súd konštatoval, že takáto povinnosť vyplýva z ust. § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka a vzťahuje sa tak na záloh hnutel'ny (ručný záloh), ako aj na záloh nehnuteľný. Porušenie povinností vyplývajúcich z citovaného zákonného ustanovenia môže zakladať zodpovednosť žalovaného subjektu v zmysle § 145 Hospodárskeho zákonníka.

19. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že otázku, či v danom prípade došlo k odovzdaniu hotela Dukla vo F. žalovanému ako záložnému veriteľovi s povinnosťou chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením, súd prvej inštancie správne ustálil a predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že tieto závery vyplývajú z nálezu Ústavného súdu SR IV. ÚS 562/2013-60 z 23.1.2014, ktorý sa danou vecou zaoberal a z ktorého plynie, že so zreteľom na ust. § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka v predmetnej veci je nutné aplikovať ustanovenia Hospodárskeho zákonníka, a teda právneho predpisu účinného do 31.12.1991.

20. Spomínané ust. § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka zakotvuje základné pravidlo vychádzajúce z časového okamihu, v ktorom došlo k uzavretiu zmluvy. Ustanovenie je koncipované širšie a nemá na mysli len záväzok, ktorý vznikol na základe zmluvy ako jednej z foriem záväzkového vzťahu. Vychádza sa zo zásady, že právne podmienky, za ktorých vznikli práva a povinnosti pre celý záväzkový vzťah sa nemenia, pretože v čase vzniku záväzku záväzok neraz vznikol aj preto, lebo zmluvným stranám vyhovovali podmienky platné v čase jeho vzniku. Takýto zámer zákonodarcu plne korešponduje aj s tým, aby nedochádzalo k retroaktivite, resp. skutočne len v mimoriadnych a veľmi citlivo posudzovaných prípadoch. V prípade zmluvy, ktorá bola uzavretá do 31.12.1991 sa takýto vzťah spravuje až do jeho úplného vyporiadania, vrátane práv zo zodpovednosti za jeho porušenie, dovtedajšou právnou úpravou, teda úpravou Hospodárskeho zákonníka a jeho vykonávacích predpisov. Keďže je nesporné, že daný právny vzťah na základe uzatvorenej záložnej zmluvy medzi stranami sporu, resp. ich právnymi predchodcami vznikol za účinnosti Hospodárskeho zákonníka, s odkazom na § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka sa spravuje jeho ustanoveniami, a to v znení platnom od 1.5.1990. Uvedené platí aj pre posudzovanie obsahu dodatkov č. X a X . k záložnej zmluve, ktoré boli uzatvorené v priebehu roku 1993, pretože v prípade týchto dodatkov nevznikol nový právny vzťah, len sa medzi stranami sporu, resp. ich právnymi predchodcami modifikovali vzťahy už existujúce, založené pôvodnou zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam (do pozornosti napr. rozsudok NS SR sp. zn. 6Obo/244/97 zo 14.1.1998). Aj v tejto súvislosti je potrebné poukázať na záver Ústavného súdu SR vyjadrený v náleze, ktorý bol vydaný v prejednávanej veci, podľa ktorého všeobecné súdy prijali právne závery v spore o náhradu škody v rozpore s právnym základom zmluvných vzťahov založených medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným 2.12.1991 uzavretím záložnej zmluvy č. X/XX podľa Hospodárskeho zákonníka neberúc do úvahy prechodné ustanovenia Obchodného zákonníka § 763 ods. 1 v spojení s § 772 bod 3 pokiaľ ide o jednoznačné určenie časovej pôsobnosti Obchodného zákonníka vo vzťahu k zrušenému Hospodárskemu zákonníku, keď zároveň je zrejmé, že neskôr uzatvorené dodatky sú súčasťou pôvodnej záložnej zmluvy.

21. Porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka môže zakladať zodpovednosť zodpovedného subjektu, v danom prípade žalovaného, to v súlade s ust. § 145 Hospodárskeho zákonníka. Otázku, či došlo k odovzdaniu hotela Dukla vo F. žalovanému ako záložnému veriteľovi súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vyriešil a tieto jeho závery je potrebné

považovať za vecne správne, pretože vyplývajú aj z vydaného nálezů Ústavného súdu SR. V bode II. bod 3 spomínaného nálezů Ústavný súd SR považuje za preukázané, že výpoveď svedkyne C.. Y. U., riaditeľky pobočky žalovaného v rozhodnom období, obsahovala skutkové okolnosti, ktoré v súhrne potvrdzovali, že k odovzdaniu sporného hotela žalovanému došlo. Za týchto okolností je potrebné mať za preukázané, že hotel žalovanému skutočne odovzdaný bol a v závislosti od toho vznikla povinnosť na strane žalovaného sa o tento hotel ako predmet záložného práva aj riadne starať (v rozsahu záložného veriteľa) čo vyplýva z ust. § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka určujúceho záložnému veriteľovi povinnosť záloh opatrovať a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

22. Za týchto okolností zodpovedá záložný veriteľ za škodu, ktorá vznikla na predmetnom zálohu v zmysle § 145 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, dôkazné bremeno v súvislosti so zbavením sa zodpovednosti za túto škodu podľa § 145 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka je na žalovanom a zároveň je potrebné konštatovať, že žalovaný dôkazy, ktoré by absolútne vylučovali jeho zodpovednosť, nepredložil. Zodpovednosť za škody podľa § 145 a nasl. je založená na princípe zavinenia, ktorý je vyjadrený v ods. 2 tohto zákonného ustanovenia. V prípade zavinenia ide o vnútorný vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému protiprávnemu konania (alebo aj opomenutiu) a k vzniku škody ako výsledku takejto skutočnosti. Zavinenie organizácie je konštruované výlučne na báze zavinenia orgánov a pracovníkov organizácie, v zákone sa vyslovuje tzv. prezumpcia zavinenia z čoho vyplýva, že zavinenie organizácie, ktorá inej organizácii spôsobila škodu protiprávnym úkonom (či opomenutím) sa predpokladá. Exkulpačné dôkazné bremeno spočíva na organizácii, ktorá škodu spôsobila.

23. Odvolací súd už skôr konštatoval, že na predmetných nehnuteľnostiach došlo ku škode, ktorá je vyčíslená znaleckým posudkom C.. X. Y. č. XX/XX (č.l. 278).

24. Pokiaľ ide o časový moment, od ktorého možno uvažovať so zodpovednosťou žalovaného za vzniknutú škodu na predmetnom hoteli je zrejmé, že k odovzdaniu kľúčov žalovaným od tejto nehnuteľnosti došlo dňa 3.5.1994 a od tohto momentu mal žalovaný hotel k dispozícii. Možno akceptovať zistenia súdu prvej inštancie v tom, že k výraznému poškodeniu hotela dochádzalo predovšetkým v časovom úseku roku 1994 do konca roka 1997, kedy bol v tomto konaní vypracovaný prvý znalecký posudok znalcom C. U. D., ktorý po vykonanej ohliadke v decembri 1997 už tieto poškodenia konštatoval. Takýto záver podporuje tiež obsah znaleckého posudku č. 7 - XX/XX, ktorý v máji 1994 vypracovala na žiadosť žalovaného Realitná spoločnosť VÚB, s.r.o., so sídlom v Bratislave v súvislosti s požiadavkou trhového ohodnotenia danej nehnuteľnosti. V tomto znaleckom posudku je popísané pomerne podrobným spôsobom, konštrukčné riešenie objektu hotela, ktorý v tom čase už nebol prevádzkovaný, jeho výrazné poškodenia uvádzané nie sú, a to ani pokiaľ ide o hnuťelné veci tvoriace vybavenie tejto nehnuteľnosti. Podobne v konaní vypočutí svedkovia C.. U. C. (jeden zo spracovateľov znaleckého posudku č. X - XX/XX) a I. I. (bývalý zamestnanec žalovaného) pri ohliadke realizovanej súdom prvej inštancie v apríli 1997 (č.l. 56, 57) zhodne potvrdili podstatne iný, horší stav objektu hotela oproti obdobiu vypracovania znaleckého posudku Realitnou spoločnosťou VÚB, s.r.o., Bratislava, a to v zmysle jeho poškodenia. Vizuálny stav hotela napokon vyjadruje aj fotodokumentácia oboch v konaní vyhotovených znaleckých posudkov tak znalca C.. U. D., ako aj Y.. C.. X. Y..

25. Znalec C. U. D. v posudku č. X/XX škodu na objekte hotela stanovil ako rozdiel časových cien určených cenou nehnuteľnosti pri bežnej údržbe (opotrebenie 25 %) a cenou objektu zohľadňujúcou zvýšené opotrebenie pri zistených poškodeniach (52,6%) čo v číselnom vyjadrení tvorilo sumu 32.842.500,27 Sk (1.090.172,20 eur), ktorú podľa znalca možno pokladať za škodu za hoteli.

26. Znalecký posudok č. XX/XX znalca Y.. C.. X. Y. je vzhľadom na námietky žalovaného (č.l. 136) posudkom kontrolným a je zrejmé, že po jeho vypracovaní žalovaný vo vzťahu k nemu nemal pripomienky. V ďalšom priebehu konania žalovaný (č.l. 1092) navrhol vypočutí znalca Y.. C.. X. Y., čo uložil aj odvolací súd uznesením z 27.4.2015 č. k.1Co/9/2015-1222 a tento pokyn s ohľadom na zdravotné dôvody bol zrealizovaný jeho písomným vyjadrením k prezentovaným námietkam žalovaného (č.l. 1233 a nasl.). Žalovaný naďalej nesúhlasil so závermi tohto kontrolného znaleckého posudku argumentujúc tým, že na jeho základe nemožno žiadaný nárok žalobcovi priznať, ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania však v priebehu konania nemal (podobne ako žalobca), súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 22.6.2016 poučil strany sporu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. v znení platnom do 30.6.2016 a ukončil dokazovanie vo veci.

27. S ohľadom na túto situáciu aj odvolací súd konštatuje, že pri určovaní rozsahu vzniknutej škody je potrebné vychádzať z doposiaľ vykonaného dokazovania, a to aj pokiaľ ide o znalecký posudok č. XX/XX, ktorý je posudkom kontrolným. Je potrebné navyiac zdôrazniť, že uplynutie výrazného časového úseku od doby vypracovania v poradí druhého znaleckého posudku a meniaci sa stav objektu hotela v ďalšom období výrazne relativizuje potrebu prípadného ďalšieho dokazovania, výsledky ktorého by s prihliadnutím na uvedené zrejme neprispeli k lepšiemu zisteniu skutkového stavu. Nemožno v tejto súvislosti tiež opomenúť, že znalci v oboch podaných posudkoch určili rozsah škody vzniknutej na objekte hotela v podobnej výške, nie s podstatným rozdielom.

28. Odvolací súd už skôr uvádzal, že je akceptovateľné, aby znalec vychádzal zo všeobecnej, teda trhovej hodnoty objektu, vo vzťahu ku ktorému ustaluje výšku spôsobenej škody. Znalec Y. vo svojom znaleckom posudku, na záveroch ktorého zotrval aj v písomnom vyjadrení zo dňa 30.7.2015, kvalifikuje tri druhy škôd, ktoré zistil na predmetnom objekte. Znalec východziu ceny objektu hotela stanovil rozsahom sumy 182.189.730,60 Sk, od ktorej odpočítal cenu zrýchleného opotrebenia objektu (36 %) v číselnom vyjadrení 65.588.303,01 Sk a po odpočítaní škody z násilného poškodenia výplňových konštrukcií a vybavenia objektu, výsledná cena objektu hotela (stavebná časť) je podľa znalca určená sumou 107.039.747,- Sk.

29. Znalec uvádza reálne hodnoty škôd objektu v ich vnútornej štruktúre, ktoré sú definované ako škoda - fyzikálno-technické poruchy z nekvalitnej stavebnej výroby vo výške 5 % zo základnej hodnoty - 9.109.486,53 Sk, škoda zo zrýchleného opotrebenia konštrukcií vznikom porúch zo zanedbaných opráv a údržby vo výške 8,5 % zo základnej hodnoty, čo predstavuje 15.486.127,10 Sk a napokon škoda z násilného poškodenia výplňových konštrukcií a vybavenia objektu vo výške 6,74 %, čo predstavuje sumu 9.516.680,58 Sk, súhrnne 34.112.294,21 Sk (1.132.320,73 eur).

30. Žalovaný v konaní opakovane namietal neopodstatnenosť jeho prípadnej zodpovednosti za všetky tri čiastkové druhy škôd, ktoré tvoria celkovú škodu na predmetnom hoteli a povinnosť vyporiadať sa s touto problematikou uložil prvoinštančnému súdu aj odvolací súd v ostatnom zrušujúcom uznesení z 27.4.2015. Znalec Y. C. X. Y. v podanom posudku a aj v písomnom vyjadrení nerozporuje, že ním stanovená škoda v komplexnom vyjadrení je tvorená čiastkovými druhmi škôd, kvantifikovanými percentuálnym vyjadrením zo základnej hodnoty objektu v závislosti od odlišných dôvodov ich vzniku. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie zastáva názor, že nemôže obstať zákonný predpoklad v prípade škody vzniknutej v dôsledku zrýchleného opotrebenia objektu hotela pre jeho nekvalitnú výrobu, a to pokiaľ ide o existenciu protiprávneho stavu a tomu korešpondujúcej zodpovednosti žalovaného. Je zrejmé, že objekt hotela bol vybudovaný na parcele KN XXX/X, kat. úz. F. v roku 1980. Ide o rozsiahly objekt, ktorého výšková hotelová časť má XX podlaží, z ktorých 9 podlaží slúži pre ubytovanie. Spodná časť objektu má väčšiu zastavanú plochu a vytvára prstenec okolo výškovej časti, táto časť má X podlažia s tým, že v suteréne sú, resp. boli umiestnené práčovne, chladiace a mraziace boxy, výmenníková stanica, ÚK, čerpacia stanica so zásobníkmi vody, sklady, sociálna časť a bar (znalecký posudok č. X - XX/XX). V súvislosti s analýzou opotrebenia objektu pre nekvalitnú výrobu stavebných konštrukcií znalec Y. C. X. Y. vo všeobecnosti uvádza, že strechy, terasy a vysunuté konštrukcie súčasťou budovy sú vystavené pôsobeniu zrážkovej vody a atmosférickým zmenám. Ich kritériom kvality je vodotesnosť a vyhovujúca tepelno - technická úroveň, jednotlivé vrstvy jednoplášťovej plochej strechy svojimi fyzikálno - technickými vlastnosťami sa navzájom ovplyvňujú. Netesnosť krytiny má za následok navlhnutie vrstiev tepelnej izolácie s následným zhoršením tepelného odporu plochej strechy.

31. Podľa odvolacieho súdu zrýchlené opotrebenie hotela z danej príčiny, a teda pre nekvalitnú výrobu objektu, môže mať súvis len s okolnosťami, ktoré nastali, resp. vznikli ešte dávno pred zmluvným vzťahom právneho predchodcu žalobcu a žalovaného, a preto je vylúčený zákonný predpoklad zodpovednosti žalovaného vo vzťahu k tomuto druhu čiastkovej škody.

32. Uvedený záver platí podobne aj v prípade škody vzniknutej na objekte v dôsledku násilného poškodenia výplňových konštrukcií a vybavenia objektu. Odvolací súd zdôrazňuje, že v tejto súvislosti ide o objektívnu skutočnosť, ktorá mohla nastať aj v prípade, ak by predmet záložnej zmluvy bol len vo výlučnej dispozícii pôvodného vlastníka, právneho predchodcu žalobcu. Z vykonaného dokazovania zároveň plynie, že žalovaný v rozhodnom období zabezpečoval stráženie objektu hotela, ktorý aj pre prípad takéhoto poškodenia poistil v Poistovni Otčina, a.s.. Nemožno vylúčiť právneho predchodcu

žalobcu a jeho zodpovednosť, aby sa ako vlastník zaujímal o jeho vlastníctvo a vyvodzoval právne dôsledky proti osobám ktoré poškodzovali jeho vec.

33. Opodstatnenou preto môže byť zodpovednosť žalovaného iba k tej časti škody, ktorá má svoj podklad v zrýchlenom opotrebení konštrukcií vznikom porúch zo zanedbaných opráv a údržby. Ako už odvolací súd vyššie uvádzal, žalovaný v zmysle predpokladov § 145 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka v konaní nepochybne nepreukázal dôvody, ktoré by absolútne vylučovali jeho zodpovednosť za vznik tejto škody. K spôsobeniu škody nedochádza priamo len zavineným protiprávnym konaním organizácie, ale aj opomenutím tých povinností, ktoré vo vzťahu k nej plynú v prejednávanej veci priamo zo zákona. Je zrejmé, že žalovaný určité úkony v súvislosti s údržbou a ochranou objektu hotela v danom čase vykonával, nie však v dostatočnom rozsahu, a tak medzi takýmto jeho konaním, resp. opomenutím zákonných povinností a vzniknutou škodou je daná príčinná súvislosť.

34. Citované ust. § 146 v druhom odseku Hospodárskeho zákonníka určuje, v akom pomere má niesť škodu samotná poškodená organizácia, ak sa zúčastnila na jej vzniku. Špeciálna úprava obsiahnutá v ods. 2 vylučuje analogické používanie ods. 1 tohto zákonného ustanovenia. Podľa zákona je potrebné určiť, v akom pomere poškodený ponese škodu sám. To však nevylučuje, aby arbitrážny orgán určil a zdôvodnil, že poškodený ponese škodu v rozsahu 1-ice (Hospodársky zákonník - komentár, autor JUDr. František Dušánek a kol., Panorama Praha 1986).

35. Nedá sa konštatovať, že by Ústavný súd SR vo vydanom náleze poprel akúkoľvek zodpovednosť pôvodného vlastníka stavby a jeho možnosti prispieť k udržiavaniu nehnuteľnosti, právny predchodca žalobcu neprestal byť vlastníkom objektu hotela ani počas výkonu záložného práva, bol len obmedzený v jednotlivých zložkách výkonu jeho práv, a preto sa nedá akceptovať argument žalobcu o úplnom zbavení sa zodpovednosti z jeho strany za rozhodujúce obdobie, kedy ku škode došlo. Nemožno súhlasiť s argumentáciou, že právny poriadok pôvodnému žalobcovi nijako neumožňoval ingerovať do ochrany, zabezpečovania, udržiavania a celkovej prevencie pred nežiaducimi vplyvmi na budovu hotela v tomto období. Zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu totiž nemožno vyvodiť, že by vlastník stavby bol absolútne obmedzený pri výkone svojich vlastníckych práv v štádiu výkonu akéhokoľvek zabezpečovacieho prostriedku, vrátane výkonu záložného práva. Výkon záložného práva sleduje určité obmedzenia vlastníka, ale len v rozsahu, aby sa mohol efektívne naplniť tento zabezpečovací inštitút a nijako nepopiera zložky vlastníckeho práva, ktoré pôvodnému vlastníčkovi ostávali zachované.

36. Berúc do úvahy historický výklad princípov súkromného práva treba konštatovať, že v aplikačnej praxi nedošlo k takej interpretácii práva, že by bola absolútne vylúčená pomerná zodpovednosť poškodenej strany a ktorá prax by sa dala nazvať ako zovšeobecnená. Odovzdanie kľúčov od nehnuteľnosti neznamená stav, že vlastník objektu stráca svoje vlastnícke právo a že prestáva mať akúkoľvek moc nad vecou. Odovzdanie kľúčov je prvok smerujúci k výkonu záložného práva. Iným výkladom by sa pripustili také situácie, ktoré by hraničili s porušovaním jedným zo základných práv garantovaných Ústavou SR, a to práva na majetok. Aj počas výkonu záložného práva je záložca vlastníkom veci a má tomu zodpovedajúce nielen práva, ale aj povinnosti. K zániku jeho vlastníckeho práva dochádza až okamihom, keď nastanú účinky vykonanú záložného práva, napr. udelením príklepu exekútora vydražiteľovi na dražbe.

37. Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon), vlastník stavby je v súlade s dokumentáciou overenou Stavebným úradom a s rozhodnutím stavebného úradu (stavebné povolenie, kolaudačné rozhodnutie) povinný udržiavať stavbu v dobrom stave tak, aby nevznikalo nebezpečenstvo požiarov a hygienických závad, aby nedochádzalo k jej znehodnoteniu alebo ohrozeniu jej vzhľadu, a aby sa čo najviac predĺžila jej užívateľnosť.

38. Zodpovednosť žalovaného ako vlastníka nehnuteľnosti (domu) nemožno vylúčiť ani vtedy, ak by prichádzala do úvahy aj zodpovednosť iného subjektu. Nie je totiž zákonného dôvodu vylučovať zákonnú zodpovednosť jedného subjektu len preto, že za škodu by zodpovedal tiež subjekt iný (rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/104/2004).

39. V súvislosti s namietaným faktickým zbavením dispozičného práva k hotelu je potrebné poukázať aj na to, aký bol postoj pôvodného vlastníka nehnuteľnosti počas obdobia, kedy dochádzalo ku škodám. Ako už bolo spomínané, právny predchodca žalobcu sa do roku 1996 zdržiaval v zahraničí a s

výnimkou podania predmetného žalobného návrhu sa o nehnuteľnosť bližšie nezaujímal. Kľúče od hotela sa v rozhodnom čase nachádzali v úschove okresného súdu v súvislosti s prebiehajúcim výkonom rozhodnutia odpredajom hotela (E 282/94). Právny predchodca žalobcu súhlasil, aby žalovaný ako záložný vlastník nakladal s jeho majetkom a tento odpredal, čo bolo aj v jeho záujme, keďže poskytnutý úver na zakúpenie objektu hotela uhradený nebol (dodatok č. X a č. X/XXXX záložnej zmluvy). Po zastavení exekučného konania, v ktorom nedošlo k predaju nehnuteľnosti, rovnako ako aj mimosúdnou cestou, boli kľúče od objektu vo februári 1998 vydané žalovanému a aj právnenému predchodcovi žalobcu. Podstatné je, že nebolo preukázané, že by žalovaný aktívne bránil pôvodnému žalobcovi v prípadnej starostlivosti o objekt hotela, ktorý už nemal záujem ďalej prevádzkovať. Žalovaný ešte v novembri 1993 vyzýval právneho predchodcu žalobcu k zabezpečeniu jeho majetku proti znehodnoteniu, scudzeniu alebo zabráneniu, aby neodbornými zásahmi nedošlo k zníženiu hodnoty tejto nehnuteľnosti (písomné podanie z 5.11.1993). Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť aj pomernú zodpovednosť pôvodného žalobcu za škodu vzniknutú na objekte hotela plynúcu zo zanedbaných opráv a údržby, ktorej rozsah so zreteľom na všetky popísané okolnosti veci určil odvolací súd v 1-ici (15.486.127,10 Sk : 2 = 7.743.063,50 Sk = 257.022,62 eur).

40. Odvolací súd podaním z 9.3.2018 postupom podľa § 382 C.s.p. vyzval strany sporu k možnému použitiu ust. § 146 ods. 1, 2 Hospodárskeho zákonníka, k odlišnému právnenému posúdeniu ohľadom dvoch druhov škôd kvalifikovaných v kontrolnom znaleckom posudku č. XX/XXXX a k rozsahu pomeru tej-ktorej zodpovednej strany. Strany sporu predložili odvolaciemu súdu svoje vyjadrenia a na nariadenom pojednávaní sa mali možnosť vyjadriť k právnej kvalifikácii žiadaných úrokov z omeškania.

41. Žalobca v odvolacom konaní v súvislosti s posudzovaním jednotlivých druhov škôd na objekte hotela, a tým aj celkovej výšky škody v tomto konaní, predložil odborné vyjadrenie č. XX K. K. č. XXX/XXXX. Strany sporu boli súdom prvej inštancie pred ukončením dokazovania vo veci poučené podľa § 120 ods. 4 O.s.p. v znení platnom do 30.6.2016. Posudzovanie rozsahu poškodenia danej nehnuteľnosti nie je novou skutočnosťou, bolo predmetom doterajšieho konania a aj odvolací súd v ostatnom zrušujúcom uznesení č. k. 1Co/9/2015-1222 uložil vykonať dokazovanie z pohľadu toho, z čoho má byť odvodená zodpovednosť žalovaného za všetky čiastkové druhy škôd, ktoré tvoria celkovú škodu na hoteli Dukla vo F. kvantifikovanej znaleckým posudkom č. XX/XX. Žalobca mal možnosť predkladať súdu dôkazy v štádiu prvoinštančného konania, preto odvolací súd postupom podľa § 384 C.s.p. zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania oboznámením týchto odborných vyjadrení.

42. Pokiaľ ide o úrok z omeškania je zrejmé, že nárok žalobcu na náhradu škody v rámci veci samej posudzoval súd prvej inštancie správnym spôsobom podľa ustanovení Hospodárskeho zákonníka účinného do 31.12.1991. Odvolací súd už zdôrazňoval nevyhnutnosť aplikácie tohto právneho predpisu s ohľadom na znenie § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý v prípade zmluvy uzatvorenej v tomto období určuje, že takýto právny vzťah sa až do jeho úplného vyporiadania, vrátane práv zo zodpovednosti za jeho porušenie, riadi úpravou Hospodárskeho zákonníka, čo napokon vyplýva aj z judikatúry súdov (do pozor. napr. rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/96/96).

43. Podľa § 378a Hospodárskeho zákonníka v znení platnom do 31.12.1991, ak je organizácia v omeškani s platením peňažného záväzku, môže oprávnená organizácia v prípadoch, na ktoré sa nevzťahujú ust. § 378 ods. 1 a 2, požadovať zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne, pokiaľ nie je v právnych predpisoch ustanovené niečo iné. Ust. § 378 ods. 4 platí obdobne.

44. Úrok podľa tohto ustanovenia sa vzťahuje napr. na povinnosť platiť majetkové sankcie, náhradu škody, na povinnosť nahradiť cenu toho, čo sa získalo neoprávneným majetkovým prospechom a pod. (Hospodársky zákonník, komentár, Nakladateľstvo Spektrum 1990, Doc. JUDr. p. Kubiček a kolektív).

45. Pokiaľ prvoinštančný súd úrok z omeškania, ktorý žalobca v konaní uplatnil a žalovaný rozporoval vôbec vznik omeškania z jeho strany s akýmkoľvek plnením, posudzoval podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka, nepostupoval správnym spôsobom. Je ďalej zrejmé, že pôvodne podaná žaloba právneho predchodcu žalobcu neobsahovala vyčíslenie žiadanej náhrady škody s tým, že jej výšku navrhoval žalobca určiť podľa znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca. Po predložení znaleckého posudku na pojednávaní konanom dňa 28.8.1998 (č.l. 138) súd prvej inštancie doručil žalovanému doplnenie žalobného návrhu žalobcu zo dňa 12.2.1998, ani nasledujúci deň žalovaný, ktorý

už vedel, v akom rozsahu má podľa doplnenej žaloby žalobcu plniť, škodu neuhradil a preto nasledujúcim dňom 30.8.1998 sa dostal do omeškania.

46. Za tejto situácie poukazujúc na vyššie uvádzané dôvody odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 257.022,62 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 30.8.1998 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku zmenil (§ 388 C.s.p.) tak, že žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

47. O trovách konania strán a intervenientov bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s § 255 C.s.p.. Odvolací súd zdôrazňuje, že v tomto druhu konania výška žiadanej náhrady škody nepochybne závisela od znaleckého posudku. V takom prípade však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody iba odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená a jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu (do pozor. rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 10Co/191/2017).

48. Z dôvodu čiastočnej zmeny rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd rozhodoval o náhrade celých trov konania vo vzťahu medzi stranami sporu a intervenientmi. Žalobcovi, ktorému bol prisúdený nárok na náhradu škody patrí plná náhrada trov konania s tým, že pokiaľ ide o odmenu právneho zástupcu za poskytnutú právnu pomoc, výška úkonov právnej pomoci bude odvodená z prisúdenej sumy. S ohľadom na celkový výsledok konania náhrada trov intervenientom priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).